

NA – I – VA

Na otoku bijedna hiža, bez dimnjaka i prozora, tek prolaz umjesto vrata; ili je to štala? Krov od obojane slame ili drvene šindre? Otok u magli ili vodi? U vječnom fantastičnom danu gdje nema izlaska ni zalaska sunca, gdje sunce kroz sferu neprekinuto žari i žuti nestao je i posljednji dah života. Gole grane baobaba opaljene munjama, razbacane pejzažom do u nedogled. U tijeku je sasvim obični marsovski dan.

I spusti se plavo nebo nad Podravinu, šarene boje razliju se po otoku i šire. Crvene trešnje, ljubičasto grožđe, lepe kate i krizanteme u duginim bojama. Okitila se kućica zelenim bršljanom, otok se proširio, voda dobila prozirnu plavu boju. Magla se digla. U beskonačnom horizontu prepoznaju se obrisi vrba. Pitome krošnjice, nasmijano sunce, razigrani bijeli oblačci, kako se zove najljepše mjesto na Zemlji? Ako je Raj nebeski. Šaran ljuskaš provirio iz vode pa razgovara s nekim ispod škrljaka. Ima li ribe pita je ribič, grabov prut naginje strpljivo nad vodu, oko čepa dva koncentrična vala, uzica povezana na mašnicu na oba kraja. Ili to strašilo neživo peca. Lišće lopoča, žuto oko vode. Glineni pijetao sa slamnatog krova kukuriče. Žuti se žuto klasje, kukuruzni klipovi jezik plaze. Tu je i vinograd. Čak i stari đurđevački grad. Život samo tako. Život koji ne želi krenuti niti kamo stići.

Vagao se na oblačku, u bijeloj grudi, razigrani anđelčić, čudio se gizdavom kokotu kako su se mogli tako u visini ugledati licem u kljun. Pijevac se danima penjao da bi dospio na vrh

Eifelovog kosog tornja, morao se popeti, gonio ga je instinkt, morao je kukuriknuti dobro jutro! ja sam ovdje gazda jer se moj glas najdalje čuje. Popeo bi se i na samu špicu samo da nije vatra sukljala iz tornja, plamen kao u Kuvajtu. Otok se proširio, rastegnuo, pitomi travnati humci oblikovali su podravsku ravnicu. Preko starog drvenog mosta na otok su prešle kravice. Cvete i Pisave raštrkale se po obilnoj ispaši. Djevojke su se pored bunara polijevale po jedrim grudima hladnom vodom. Velika tikva sa bujnim pikastim listovima izrasla je podno tornja. Zrak je bio prožet neuhvatljivim veseljem. Samo je stari kravar stao. Oslonio se na grbavi kolac. U dobrom sakou, kariranoj košulji izlizane kragne, u hlačama zakrpanih zakrpa, u dobrim cipelama iz kojih zijevaju bosu tabani. Iz uha i nosa vire mu debele dlake. Čekinjava brade i raširene nozdre. Sve krave pognule glavu samo se on uspravio.

Ustobočen razmišlja ili plavim očima pilji u prazno, ali znaš kad pogledaš u te njegove duboke plave oči da on zna, zna sve. Odjednom ti prodre u svijest i pročita misli. Štrecneš se i neugodno ti je, jer je saznao kakav si ispod maske. Da nisi onaj koji bi želio biti, da nisi ondje gdje bi želio biti, da svakog dana počinjaš grijeh nečinjenja, nerazmišljanja, neživljenja. Da si izdao samog sebe. I ne možeš ne skrenuti pogled. Razgoraćeni kravar te u trenutku ogolio, čudi ti se. Gledaš u pod, pa u anđela i kokota, mladost i bujnost, u vatru i zelenilo. Zapitaš se u što si ti čitav život beskorisno blejio.